

Sygn. akt VII U 2359/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bożenna Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Adrianna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2016 r. w Gdańsku

sprawy U. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o ustalenie istnienia bądź nieistnienia obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania U. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 16 września 2015 r. nr (...), znak (...)- (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 2359/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 września 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. – działając na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121 j.t. ze zm.), dalej: ustawa, oraz art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L z 2004 r. nr 166 poz. 1), dalej: rozporządzenie nr 883/2004, i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Dz. Urz. UE L z 2009 r. nr 284 poz. 1), dalej: rozporządzenie nr 987/2009 – stwierdził, że ubezpieczona U. B. podlega od dnia 01 października 2014 r. w związku z wykonywaną działalnością zawodową ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych (nienumerowane karty akt ubezpieczeniowych).

Odwołanie z dnia 21 października 2015 r. od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona U. B., wnosząc o jej zmianę i ustalenie, iż podlega od dnia 01 października 2014 r. w związku z wykonywaną działalnością zawodową ustawodawstwu brytyjskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych (k. 2-10 akt sprawy).

W odpowiedzi z dnia 27 listopada 2015 r. na odwołanie skarżącej pozwany organ rentowy wniósł o ich oddalenie oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, powołując się na argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji (k. 34-35 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 05 stycznia 2015 r. ubezpieczona U. B. złożyła do pozwanego wniosek o ustalenie podlegania przez nią ustawodawstwu właściwemu w zakresie ubezpieczeń społecznych w kontekście aktywności zawodowej na terenie P. i W..

W ramach wiadomości przekazanej pozwanemu pocztą elektroniczną, wnioskodawczyni sprecyzowała, iż jej wniosek dotyczy okresu od dnia 01 października 2014 r. (jako okresu, w którym nastąpił zbieg tytułów do ubezpieczeń).

okoliczność bezsporna, vide: wniosek ubezpieczonej o ustalenie ustawodawstwa właściwego z dnia 05 stycznia 2015 r., korespondencja e-mail ubezpieczonej z dnia 16 marca 2015 r. – nienumerowane karty akt ubezpieczeniowych

W latach 2003-2012 ubezpieczona zamieszkiwała w W. – obecnie zamieszkuje w G. w P..

Z dniem 31 grudnia 2012 r. wnioskodawczyni ustaliło zatrudnienie ubezpieczonej u pracodawcy P. B. w L..

Ubezpieczona powróciła do P. w związku z urodzeniem drugiego dziecka i zamieszkuje nadal w P., wychowując łącznie dwoje dzieci.

dowód: pismo ubezpieczonej z dnia 06 listopada 2014 r., pismo ubezpieczonej z dnia 03 kwietnia 2015 r., dokument (...) work z dnia 04 stycznia 2013 r. – nienumerowane karty akt ubezpieczeniowych, zeznania ubezpieczonej – protokół skrócony k. 59-61 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 62 akt sprawy, zeznania świadka P. B. – protokół skrócony k. 74-76 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 77 akt sprawy

W W. U. B. posługuje się narodowym numerem ubezpieczenia (...).

Posiada również Europejską Kartę Ubezpieczenia Społecznego.

dowód: brytyjski national insurance numer – k. 28 akt sprawy, european health insurance card – k. 32 akt sprawy

P. B. jest prywatnie mężem ubezpieczonej U. B..

Od 2001 r. prowadzi on jednoosobowo działalność gospodarczą w W. w zakresie wykonawstwa budowlanego.

dowód: zeznania ubezpieczonej – protokół skrócony k. 59-61 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 62 akt sprawy

Pismem z dnia 12 marca 2015 r. pozwany organ wszczął postępowanie wyjaśniające w przedmiocie prawidłowości zgłoszenia U. B. do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu:

1. wykonywanych umów o pracę zawartych z polskimi przedsiębiorcami:
 - a. (...) sp. z o.o. – od dnia 05 sierpnia 2014 r.
 - b. (...) S.A. – od dnia 12 grudnia 2014 r.
 - c. (...) sp. z o.o. – od dnia 01 lipca 2014 r.
2. prowadzonej działalności gospodarczej w okresie od dnia 01 października 2014 r.
3. zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...), na rzecz którego świadczy pracę na terenie W. od dnia 01 października 2014 r.

zobowiązując ubezpieczoną do podanie rozmiaru zatrudnienia w zakresie procentowej ilości czasu pracy oraz obrotu i dochodu.

okoliczność bezsporna, vide: pismo pozwanego z dnia 12 marca 2015 r. – nienumerowane karty akt ubezpieczeniowych, zeznania ubezpieczonej – protokół skrócony k. 59-61 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 62 akt sprawy

W okresie od dnia 01 lipca 2014 r. do dnia 30 kwietnia 2015 r. ubezpieczona była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w (...) sp. z o.o. w wymiarze 1/168 etatu.

W okresie od dnia 05 sierpnia 2014 r. do dnia 31 maja 2015 r. ubezpieczona była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w (...) sp. z o.o. w wymiarze 1/64 etatu.

W okresie od dnia 12 grudnia 2014 r. do dnia 30 maja 2015 r. ubezpieczona była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w (...) S.A. w wymiarze 0,017 etatu.

Z tytułu powyższego zatrudnienia ubezpieczona uzyskiwała wynagrodzenie w kwotach ok. 25 zł netto miesięcznie.

dowód: oświadczenie ubezpieczonej z dnia 01 czerwca 2015 r. – nienumerowane karty akt ubezpieczeniowych, zeznania ubezpieczonej – protokół skrócony k. 59-61 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 62 akt sprawy

W roku podatkowym 2014 r. na potrzeby rozliczenia z polskim organem skarbowym U. B. wykazała:

- z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej 9.018,38 zł przychodu przy 7.682,18 zł kosztach jego uzyskania – tj. 1.336,20 zł dochodu
- dochód osiągnięty za granicą w kwocie 13.468,44 zł.

dowód: deklaracja PIT/B oraz PIT/ZG za 2014 rok – nienumerowane karty akt ubezpieczeniowych

Od dnia 01 października 2014 r. ubezpieczona została zatrudniona przez (...) w L. – przedsiębiorstwo prowadzone przez P. B. w W., za wynagrodzeniem w kwocie 6,50 £ za godzinę pracy (punkt 4). Jest to pracodawca, u którego ubezpieczona była zatrudniona uprzednio W. do końca 2012 r.

Zgodnie z warunkami zatrudnienia, praca ubezpieczonej jest wykonywana w większości za pośrednictwem mediów społecznościowych, telefonu i internetu w ramach nienormowanego czasu pracy (punkt 2).

Rolą ubezpieczonej w przedsiębiorstwie (...) jest bycie asystentem personalnym.

Do jej obowiązków należało dokonywanie wyceny prac, analiza i weryfikacja dokumentacji techniczno-projektowej, sprawdzenie posiadania odpowiednich pozwoleń na konkretne prace budowlane, ustalenie rodzaju i jakości materiałów do wykonania danego zlecenia, termin i czasookres prac. Zapewnia także tłumaczenie wszelkiej dokumentacji z języka polskiego na język angielski. Organizowała także kwestie związane z uprzątnięciem miejsca wykonywania zlecenia, zorganizowaniem kontenerów na odpady budowlane. Zajmowała się także terminowością rozliczeń i płatności ze strony kontrahentów męża. Przekazuje również dokumentację finansowo-księgową do zewnętrznego biura księgowego, zajmującego się rozliczeniami działalności męża.

Powyższe obowiązki wnioskodawczyni realizuje dzięki bardzo dobrej znajomości języka angielskiego, zarówno w mowie, jak i w piśmie – operuje również tym językiem w zakresie terminologii technicznej.

dowód: principal statement of terms and conditions z dnia 01 października 2014 r. – nienumerowane karty akt ubezpieczeniowych, employee details form – k. 12 akt sprawy, korespondencja e-mail z dnia 15 października 2014 r. – k. 11 akt sprawy, zeznania ubezpieczonej – protokół skrócony k. 59-61 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 62 akt sprawy

Równocześnie także od dnia 01 października 2014 r. wnioskodawczyni wznowiła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej, wykonywanej w P. w G. przy ul. (...).

Działalność ta w dniu 22 czerwca 2015 r. została zawieszona, w dniu 02 października 2015 r. podjęto ponownie jej wykonywanie, następnie od dnia 03 listopada 2015 r. ponownie została zawieszona.

dowód: korespondencja wewnętrzna e-mail pozwanego z dnia 26 listopada 2015 r. – nienumerowane karty akt ubezpieczeniowych

W ramach b. roku podatkowego od dnia 06 kwietnia 2014 r. do dnia 05 kwietnia 2015 r. (...) ubezpieczona wykazała w W. dochód w kwocie 5.000 £.

dowód: brytyjski druk P60 end of year certificate za okres do 05 kwietnia 2015 r. – nienumerowane karty akt ubezpieczeniowych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 16 września 2015 r. pozwany organ ubezpieczeniowy – działając na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121 j.t. ze zm.), dalej: ustawa, oraz art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L z 2004 r. nr 166 poz. 1), dalej: rozporządzenie nr 883/2004, i Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Dz. Urz. UE L z 2009 r. nr 284 poz. 1), dalej: rozporządzenie nr 987/2009 – stwierdził, że ubezpieczona U. B. podlega od dnia 01 października 2014 r. w związku z wykonywaną działalnością zawodową ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

dowód: decyzja pozwanego o ustaleniu ustawodawstwa właściwego w zakresie ubezpieczeń społecznych z dnia 16 września 2015 r. - nienumerowane karty akt ubezpieczeniowych

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach ubezpieczeniowych oraz w aktach sprawy, których prawdziwość nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności z urzędu. Ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o dokumentację dostarczoną przez strony. Dowód z dokumentów zgromadzonych w sprawie w zakresie w jakim posłużyły do ustalenia stanu faktycznego Sąd uznał za w pełni wiarygodny, gdyż dokumenty te nie budziły żadnych wątpliwości i nie były przez strony kwestionowane. Dowody w postaci dokumentów urzędowych Sąd ocenił na podstawie art. 244 § 1 k.p.c. ustalając, że skoro w toku procesu nie zostały skutecznie podważone, stanowią świadectwo tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. Powyższe dowody układają się zdaniem Sądu w spójną całość, wzajemnie się potwierdzając lub uzupełniając. Nie były też kwestionowane przez strony i Sąd dał im wiarę w całość rozciągłości.

Stan faktyczny Sąd ustalił również na podstawie zeznań ubezpieczonej U. B. i świadka P. B. (męża ubezpieczonej). W ocenie Sądu zeznania w/w zasługują na walor wiarygodności jedynie jednak w zakresie, w jakim posłużyły do stwierdzenia powyższego stanu faktycznego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego, odwołania skarżącej U. B. nie jest zasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania była odmienność w dokonaniu przez strony niniejszego postępowania subsumpcji okoliczności faktycznych sprawy pod przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121 j.t. ze zm.), dalej: ustawa systemowa, regulujących zagadnienie podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym - dokonanie weryfikacji trafności zawartego w spornej decyzji rozstrzygnięcia w zakresie stwierdzenia braku podstaw do podlegania przez skarżącą ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu z faktu zatrudnienia w oparciu o umowę o pracę u pracodawcy – płatnika.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie i wnikliwie przeanalizowanego materiału dowodowego, który Sąd Okręgowy uznał za wystarczający do dokonania wyczerpujących ustaleń faktycznych, Sąd uznał stanowisko pozwanego organu ubezpieczeniowego za prawidłowe.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie, poddaną ocenie Sądu Okręgowego, było zbadanie, czy ubezpieczona U. B. podlega od dnia 01 października 2014 r. w związku z wykonywaną działalnością zawodową w zakresie ubezpieczeń społecznych ustawodawstwu polskiemu czy też brytyjskiemu.

W tym miejscu wskazać należy, iż mając na względzie specyfikę postępowania w sprawach ubezpieczeń społecznych oraz fakt, iż w przedmiotowej sprawie pomiędzy skarżącą a organem ubezpieczeń społecznych powstał spór dotyczący obowiązku ubezpieczeń społecznych – Sąd Okręgowy uznał, że przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy zasadnicze znaczenie winna znaleźć zasada wyrażona w art. 232 k.p.c. Zgodnie z treścią tego przepisu strona jest obowiązana wykazać dowodami zasadność zgłoszonych przez nią twierdzeń. Ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sama zasada skonkretyzowana w art. 6 k.c., jest jasna. Ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga pierwsza, część ogólna. Stanisław Dmowski i Stanisław Rudnicki, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2005 r., wydanie 6). Również judykatura stoi na takim stanowisku, czego wyrazem jest wyrok Sądu Najwyższego – Izba Cywilna i Administracyjna z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, w którym wyrażono pogląd, iż „Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscypcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa”.

Przenosząc powyższą regułę na grunt niniejszej sprawy przyjąć należy, iż skarżąca decyzję pozwanego organu, zaprzeczając jego twierdzeniom, który na podstawie przeprowadzonego postępowania kontrolnego dokonał niekorzystnych dla ubezpieczonej ustaleń, winna była w postępowaniu przed Sądem nie tylko podważyć trafność poczynionych w ten sposób ustaleń dotyczących obowiązku ubezpieczeń społecznych, ale również, nie ograniczając się do polemiki z tymi ustaleniami, wskazać na okoliczności i fakty znajdujące oparcie w materiale dowodowym, z których możliwym byłoby wyprowadzenie wniosków i twierdzeń zgodnych z jej stanowiskiem reprezentowanym w odwołaniu od decyzji.

Już w tym miejscu Sąd Okręgowy podkreśla – co zostanie szerzej omówione poniżej – iż nie znalazł podstaw do uznania za wiarygodne jakichkolwiek twierdzeń, czy to wnioskodawczyni U. B. czy też świadka P. B. będącego osobą dla ubezpieczonej najbliższą (mężem), odnośnie rzekomego faktycznego wykonywania przez nią pracy na rzecz P. B. w W..

Zdaniem Sądu Okręgowego, ubezpieczona U. B. za pomocą przedłożonych dokumentów oraz zeznań własnych oraz świadka P. B. nie zdołała obalić ustaleń dokonanych przez pozwanego, sprowadzających się do przyjęcia, że podlega ona od dnia 01 października 2014 r. w związku z wykonywaną działalnością zawodową ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121 j.t. ze zm.), dalej: ustawa systemowa, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

W myśl art. 11 ust. 2 tejże ustawy dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 5.

Z kolei według art. 12 ust. 1 ustawy obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Jak wynika zaś z art. 46 ust. 1 ustawy systemowej, płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584 j.t. ze zm.) działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

W myśl art. 6 ust. 1 powyższej ustawy za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

Zgodnie z art. 13 pkt 4 ustawy systemowej obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w następujących okresach - osoby prowadzące pozarolniczą działalność - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Sąd Okręgowy miał na uwadze, że z treści preambuły rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L z 2004 r. nr 166 poz. 1), dalej: rozporządzenie nr 883/2004, wynika, iż jednym z celów jego wprowadzenia było poddanie osób przemieszczających się we Wspólnocie systemom zabezpieczenia społecznego tylko jednego Państwa Członkowskiego w celu uniknięcia zbiegu przepisów oraz komplikacji, które mogłyby z tego wyniknąć. W praktyce oznacza to wprowadzenie zasady „oskładkowania” z tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym osób przemieszczających się we Wspólnocie tylko w jednym państwie członkowskim.

W przypadku wykonywania znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym pracownik zamieszkuje, właściwe jest ustawodawstwo państwa członkowskiego miejsca zamieszkania. Jest to zatem sytuacja, w której osoba wykonuje równocześnie pracę w przynajmniej w dwóch państwach, przy czym w jednym z nich ma miejsce zamieszkania i wykonuje w nim znaczną część pracy. Z art. 14 ust. 8 rozporządzenia nr 987/09 wynika, że do celów stosowania art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 883/2004 „znaczna część pracy najemnej lub działalności na własny rachunek” wykonywana w państwie członkowskim oznacza znaczną pod względem ilościowym część pracy najemnej w tym państwie członkowskim, przy czym nie musi to być koniecznie największa część tej pracy.

W celu określenia, czy znaczna część pracy jest wykonywana w danym państwie członkowskim, należy uwzględnić czas pracy lub wynagrodzenie. W ramach ogólnej oceny spełnienie powyższych kryteriów w proporcji mniejszej niż 25% wskazuje, że znaczna część pracy nie jest wykonywana w danym państwie członkowskim. Warto zauważyć, że poza kryterium 25% mamy do czynienia ze zwrotami nieokreślonymi. Nie można więc uznać, że przedstawione kryteria mają charakter zamknięty. Zgodnie z art. 14 ust. 10 rozporządzenia wykonawczego instytucje zainteresowane powinny uwzględniać sytuację, jaka prawdopodobnie może mieć miejsce podczas kolejnych dwunastu miesięcy kalendarzowych.

Co się tyczy natomiast ustalenia miejsca zamieszkania, to zastosowanie będzie znajdował art. 11 rozporządzenia nr 987/2009. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2009 r., I UK 107/09, przyjęcie, że osoba zatrudniona w jednym państwie członkowskim zamieszkuje w innym państwie, wymaga ustalenia, że pracownik w tym państwie zwykle mieszka i tam znajduje się główny ośrodek jego spraw życiowych i interesów. Miarodajne

dla ustalenia miejsca zamieszkania są zaś: długość oraz ciągłość zamieszkania przed podjęciem zatrudnienia, długość i uwarunkowania nieobecności, rodzaj zatrudnienia wykonywanego w innym państwie członkowskim oraz zamiar pracownika powrotu po czasie wykonywania pracy (Krzysztof Ślebzak, Komentarz do art.13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Lex 2012).

Podkreślić należy, że w Unii Europejskiej nie istnieje jeden ponadpaństwowy system zabezpieczenia społecznego. Każde państwo członkowskie posiada własny, krajowy system i zachowuje prawo do jego kształtowania odpowiednio do prowadzonej w tym względzie polityki. Przepisy unijne nie ingerują w to, kto jest objęty obowiązkiem ubezpieczenia w danym kraju, czy i jakie składki trzeba z tego tytułu płacić oraz jakie świadczenia można w zamian uzyskać. Koordynacja systemów zabezpieczeń społecznych państw członkowskich UE opiera się na generalnej zasadzie, iż pracownik migrujący może podlegać ubezpieczeniom tylko w jednym państwie członkowskim – co wynika z art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004.

Zasadą podstawową wynikającą z przepisów prawa unijnego, jest że osoba wykonująca pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu państwa właściwego według miejsca wykonywania pracy (lex loci laboris) – jak na to wskazuje art. 11 ust. 2a rozporządzenia nr 883/2004.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 tego rozporządzenia osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podlega:

a) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym państwie członkowskim; lub

b) jeżeli nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania:

(i) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli jest zatrudniona przez jedno przedsiębiorstwo lub jednego pracodawcę; lub

(ii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstw lub pracodawców, jeżeli jest zatrudniona przez co najmniej dwa przedsiębiorstwa lub co najmniej dwóch pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się tylko w jednym państwie członkowskim; lub

(iii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, innego niż państwo członkowskie jej zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się w dwóch państwach członkowskich, z których jedno jest państwem członkowskim jej zamieszkania; lub

(iv) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, a co najmniej dwa z tych przedsiębiorstw lub dwóch z tych pracodawców mają siedzibę lub miejsce wykonywania działalności w różnych państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania.

W myśl zaś art. 13 ust. 3 tegoż rozporządzenia, osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określonemu zgodnie z przepisami ust. 1.

Oczywistym jest, że określenie praca najemna oznacza wszelką pracę lub sytuację równoważną, traktowaną jako taka do celów stosowania ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego Państwa Członkowskiego, w którym taka praca lub sytuacja równoważna ma miejsce (art. 1 pkt a. rozporządzenia nr 883/2004). W każdym przypadku pracą

najemną będzie forma niesamodzielnej aktywności zawodowej, sprowadzająca się do rzeczywistych i efektywnych czynności wykonywanych na polecenie pracodawcy w ramach umówionego rodzaju pracy.

Natomiast przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z 16.09.2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Dz.U.UE L z dnia 30 października 2009 r. (dalej: rozporządzenie nr 987/2009) określają procedurę dotyczącą stosowania przepisów rozporządzenia nr 883/2004. Zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Dz. Urz. UE L z 2009 r. nr 284 poz. 1), dalej: rozporządzenie nr 987/2009, osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania.

Jak z kolei stanowi art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009, wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do ubezpieczonego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego.

Ubezpieczona, domagając się stosowania materialnego prawodawstwa międzypaństwowego (unijnego) miała obowiązek udowodnić istnienie tego transgranicznego elementu. W analizowanym stosunku prawnym ubezpieczenia społecznego tego rodzaju element transgraniczny wynika właśnie z faktu wykonywania pracy najemnej na rzecz pracodawcy innego państwa członkowskiego, co może być połączone z zamieszkiwaniem w innym państwie członkowskim, niż państwo w którym prowadzona jest działalność na własny rachunek. Krótko mówiąc, ubezpieczona, która zamieszkuje w P. miała obowiązek wykazać, że faktycznie, na warunkach określonych w umowie wykonywała pracę najemną na rzecz pracodawcy b..

W oparciu o zgromadzone dowody organ rentowy w postępowaniu administracyjnym stwierdził, że praca faktycznie nie była wykonywana na terenie W..

W takiej sytuacji prawnej w procesie wynikłym na skutek odwołania od tej decyzji, zgodnie z art. 232 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. to na ubezpieczonej spoczywał ciężar dowodu okoliczności uzasadniającej jego żądanie wyłączenia z ubezpieczenia społecznego w P.; czyli, jeżeli ubezpieczona jako podstawę prawną wskazywała art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, jako uzasadniający jego żądanie, to powinna wykazać istnienie przesłanek materialnoprawnych tego przepisu i udowodnić fakt rzeczywistego świadczenia pracy w W. na warunkach zapisanych w umowie z b. pracodawcą. Bowiem tylko wykazanie tej przesłanki, jako elementu transgranicznego, pozwoliłoby ubezpieczonemu na powoływanie się na przepis unijnego prawa materialnego. Należy przy tym podkreślić, że art. 232 k.p.c. jest generalną zasadą procesową w postępowaniu sądowym i nie ma żadnych podstaw prawnych by w okolicznościach tej sprawy wyłączyć jego zastosowanie. W szczególności wyłączenia tego przepisu proceduralnego nie można wyprowadzić z art. 16 rozporządzenia nr 987/2009, ponieważ prawo unijne jako podstawa materialnoprawna, a w konsekwencji i rozporządzenie wykonawcze jakim jest rozporządzenie nr 987/2009 mogłyby stanowić podstawę rozstrzygnięcia tylko, gdybyśmy przyjęli, że ubezpieczony udowodnił fakt rzeczywistego wykonywania pracy na rzecz pracodawcy b., jako przesłankę materialnoprawną z art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004. W przeciwnym wypadku żądanie ubezpieczonego nie może być rozpoznawane na gruncie przepisów materialnego prawa Unii Europejskiej, bo brak elementu transgranicznego. Należy też zauważyć, że adresatem art. 16 rozporządzenia nr 987/2009 są instytucje ubezpieczeniowe, nie sąd powszechny, który w zakresie procedury kieruje się jedynie przepisami Kodeksu postępowania cywilnego.

Sąd Apelacyjny zważył, że jakkolwiek fakt normalnej pracy na własny rachunek na terenie P. był bezsporny, to ubezpieczona U. B. nie udowodniła, że wykonywała jakąkolwiek pracę na rzecz pracodawcy b. – męża P. B..

Co prawda ubezpieczona przedstawiła dokumenty takie jak principal statement of terms and conditions z dnia 01 października 2014 r., dokument (...) work z dnia 04 stycznia 2013 r. czy też druk (...) za okres do 05 kwietnia 2015

r., skany dokumentów tzw. pay slipów (pasków wynagrodzeń) – niemniej dowody te zdaniem Sądu Okręgowego nie pozwalały na miarodajne uznanie faktu rzeczywistego wykonywania pracy na rzecz pracodawcy b..

W ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczona w istocie w sposób niebudzący wątpliwości udowodniła, że zawarła na terytorium W. umowę o pracę, co nie jest jednak równoznaczne z udowodnieniem faktu rzeczywistego wykonywania normalnej pracy najemnej. Ubezpieczona, aby podlegać prawodawstwu unijnemu, miała obowiązek wykazać tzw. element transgraniczny, co sprowadzało się do udowodnienia, że zamieszkiwał na terytorium W. w celu świadczenia pracy na warunkach zapisanych w umowie i rzeczywiście, fizycznie realizowała wyznaczony jej przez pracodawcę zakres obowiązków pracowniczych. Tymczasem na tę okoliczność nie przedstawiła żadnych dowodów, poprzestając na zapewnieniu o tym fakcie, co w świetle pozostałych okoliczności sprawy było niewiarygodne.

Poza sporem pozostaje to, że wnioskodawczyni U. B. w P. prowadzi działalność gospodarczą od dnia 01 października 2014 r. oraz to, iż w tym samym dniu 01 października 2014 r. zawarła ona umowę o pracę, w ramach której została zatrudniona przez (...) w L. – przedsiębiorstwo prowadzone przez P. B. w W., za wynagrodzeniem w kwocie 6,50 £ za godzinę pracy (punkt 4). Jest to pracodawca, u którego ubezpieczona była zatrudniona uprzednio W. do końca 2012 r.

W świetle wymienionych przepisów warunkiem ustalenia dla wnioskodawczyni ustawodawstwa W. w zakresie ubezpieczeń społecznych od dnia 01 października 2014 r. jest udowodnienie przez ubezpieczoną, że umowę o pracę z przedsiębiorstwem (...) w L. wykonywała ona na terenie W..

W ocenie Sądu Okręgowego, przeczy powyższej tezie zebrany w sprawie materiał dowodowy.

Niewątpliwie bowiem w latach 2003-2012 ubezpieczona zamieszkiwała w W. (co jest okresem poprzedzającym sporny okres) – jednak, co podkreślała tak w zeznaniach, jak i na piśmie, obecnie zamieszkuje w G. w P.. Z dniem 31 grudnia 2012 r. wnioskodawczyni ustąpiło zatrudnienie ubezpieczonej u pracodawcy P. B. w L..

Istotnym jest, że ubezpieczona – co wprost wskazała w swoich zeznaniach a potwierdził jej mąż P. B. – powróciła do P. w 2012 r. w związku z urodzeniem drugiego dziecka i zamieszkuje nadal w P., wychowując łącznie dwoje dzieci. W ocenie Sądu powyższa część zeznań ubezpieczonej oraz świadka nie pozostawiają złudzeń co do tego, iż ubezpieczona pracuje de facto wyłącznie w P. i tylko tutaj faktycznie wykonuje pracę.

W szczególności zaś wskazania wymaga, iż dowodu na faktyczne i długotrwałe wykonywanie pracy na terenie W. nie stanowi załączony jeden bilet lotniczy z G. w dniu 30 grudnia 2014 r. do L. oraz powrotny w dniu 03 stycznia 2015 r. (k. 13-15 akt sprawy). Fakt, iż przedstawiono tylko jeden taki bilet przeczy twierdzeniom ubezpieczonej o jej częstych i regularnych lotach oraz dłuższych (powyżej tygodnia) pobytach w W.. Nie sposób pominąć także okoliczności, iż data, w jakiej odbywał się lot, w sposób jednoznaczny w ocenie Sądu wskazuje na przelot i wizytę typowo wypoczynkową, w okresie urlopów świąteczno-noworocznych na przełomie roku – co potwierdza fakt, iż, lot dotyczył bynajmniej nie tylko ubezpieczonej, ale także jej męża P. B. oraz dzieci W. i W. B..

Także przedłożone billingi połączeń z telefonu komórkowego w sieci O. (k. 16-26 akt sprawy) zdaniem Sądu Okręgowego wskazują wręcz na fakt wykonywania zadań na rzecz b. pracodawcy przez ubezpieczoną z P. – o czym świadczy częstotliwość i ilość wykonywanych połączeń na brytyjskie numery telefoniczne (k. 18-19, 23-26 akt sprawy). Dla Sądu w świetle zasad doświadczenia życiowego i logiki oczywistym jest, iż osoba wykonująca faktycznie i stale obowiązki zawodowe w A. korzystała by z b. numeru telefonu (nie zaś polskiego – o wiele wyższe stawki za połączenia w roamingu), co jest w sposób oczywisty bardziej opłacalne i zwyczajnie tańsze.

Jak już wskazano, od dnia 01 października 2014 r. ubezpieczona została zatrudniona przez (...) w L. – przedsiębiorstwo prowadzone przez P. B. w W., za wynagrodzeniem w kwocie 6,50 £ za godzinę pracy (punkt 4). Jest to pracodawca, u którego ubezpieczona była zatrudniona uprzednio W. do końca 2012 r. Zgodnie z warunkami zatrudnienia, praca ubezpieczonej jest wykonywana w większości za pośrednictwem mediów społecznościowych, telefonu i internetu w ramach nienormowanego czasu pracy (punkt 2).

Rolą ubezpieczonej w przedsiębiorstwie (...) jest bycie asystentem personalnym. Do jej obowiązków – jak to ustalił Sąd Okręgowy – należało dokonywanie wyceny prac, analiza i weryfikacja dokumentacji techniczno-projektowej, sprawdzenie posiadania odpowiednich pozwoleń na konkretne prace budowlane, ustalenie rodzaju i jakości materiałów do wykonania danego zlecenia, termin i czasookres prac. Zapewnia także tłumaczenie wszelkiej dokumentacji z języka polskiego na język angielski. Organizowała także kwestie związane z uprzątnięciem miejsca wykonywania zlecenia, zorganizowaniem kontenerów na odpady budowlane. Zajmowała się także terminowością rozliczeń i płatności ze strony kontrahentów męża. Przekazuje również dokumentację finansowo-księgową do zewnętrznego biura księgowego, zajmującego się rozliczeniami działalności męża. Powyższe obowiązki, zbieżnie opisane w zeznaniach przez ubezpieczoną i jej męża, wnioskodawczyni realizuje dzięki bardzo dobrej znajomości języka angielskiego, zarówno w mowie, jak i w piśmie – operuje również tym językiem w zakresie terminologii technicznej.

Znamiennym jest – na co Sąd zwrócił uwagę – iż ubezpieczona w swoich zeznaniach podała, iż pomimo formalnej przerwy w zatrudnieniu w latach 2013-2014, i tak „była to formalna przerwa, ponieważ w okresie tej przerwy i tak wykonywałam obowiązki” (k. 60 akt sprawy). Tym samym ubezpieczona przyznała, iż wskazane wyżej prace wykonywała także w okresie tuż po urodzeniu drugiego dziecka – co czyni tym bardziej mało wiarygodnym jej twierdzenia, iż opiekując się noworodkiem i starszym dzieckiem miała rzekomo często podróżować i spędzać do tygodnia-półtora w W., albo też na czas takich wyjazdów pozostawiać szczególnie mniejsze dziecko czy to pod opieką swoich rodziców, czy też teściów. Okoliczności tych nie udowodniła także chociażby poprzez powołanie w/w osób na świadków w sprawie.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższe świadczy w sposób jednoznaczny, iż ubezpieczona całość obowiązków wykonywanych w b. przedsiębiorstwie jej męża P. B. wykonywała i wykonuje w sposób zdalny, ze swojego miejsca zamieszkania w G. (tym bardziej, iż świadek B. podał, iż pod rzekomą nieobecność żony zatrudnił do pracy osoby ze swojej rodziny, mieszkające w W. – k. 75 akt sprawy).

Sąd Okręgowy pragnie podkreślić, iż brak jest dowodów, na podstawie których możliwe było by ustalenie wykonywanie fizycznie jakiegokolwiek pracy na terenie W. przez U. B. – bowiem wszystkie dowody zaoferowane przez nią w niniejszym postępowaniu, wspólnie z zeznaniami jej oraz męża, wskazują na zdalny charakter wykonywanej pracy za pomocą komputera oraz telefonu.

Jedynie na marginesie Sąd wskazuje, iż twierdzenia odnośnie częstotliwości lotów do W. ubezpieczonej – np. 15 razy w 2015 r. – należało uznać za gołosłowne, jako że nie przedstawiła na tę okoliczność żadnych dowodów, poza wskazanym powyżej jednym biletami lotniczymi, i do dla całej rodziny (co z kolei przeczy jej zeznaniom odnośnie tego, aby latała zawodowo sama, pozostawiając dzieci pod opieką dziadków).

Należy także zwrócić uwagę, iż ubezpieczona przez cały wspomniany czasookres – zbieżny z zatrudnieniem na rzecz pracodawcy b. – prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą, wykonywaną w P. w G. przy ul. (...). Działalność ta w dniu 22 czerwca 2015 r. została zawieszona, w dniu 02 października 2015 r. podjęto ponownie jej wykonywanie, następnie od dnia 03 listopada 2015 r. ponownie została zawieszona (co wynika z wiadomości elektronicznej pozwanego z dnia 26 listopada 2015 r. – w aktach ubezpieczeniowych). Działalność powyższa nie została wyrejestrowana w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

Ponadto:

- w okresie od dnia 01 lipca 2014 r. do dnia 30 kwietnia 2015 r. ubezpieczona była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w (...) sp. z o.o. w wymiarze 1/168 etatu
- w okresie od dnia 05 sierpnia 2014 r. do dnia 31 maja 2015 r. ubezpieczona była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w (...) sp. z o.o. w wymiarze 1/64 etatu

- w okresie od dnia 12 grudnia 2014 r. do dnia 30 maja 2015 r. ubezpieczona była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w (...) S.A. w wymiarze 0,017 etatu.

Z tytułu powyższego zatrudnienia łącznie ubezpieczona uzyskiwała wynagrodzenie w kwotach ok. 25 zł netto miesięcznie.

Przede wszystkim zaś – co miał na uwadze pozwany – w odrębnym oświadczeniu z dnia 01 czerwca 2015 r. ubezpieczona wprost podała pozwanemu organowi, iż „charakter mojej działalności nie wymaga zamieszkiwania na terenie siedziby i miejsca wykonywania działalności mojego pracodawcy. W dobie internetu, telekomunikacji i mediów społecznościowych większość zadań i obowiązków wykonuję posługując się tymi kanałami” (w nienumerowanych aktach ubezpieczeniowych). Co więcej, opis ten odpowiada treści dokumentu principal statement of terms and conditions z dnia 01 października 2014 r. (w aktach ubezpieczeniowych) – szczególnie w odniesieniu do opisu obowiązków wnioskodawczyni ujętych w punkcie 2. Obydwa dokumenty zatem korespondują ze sobą, pochodzą tak od wnioskodawczyni jak i jej pracodawcy (męża) – zatem Sąd podziela stanowisko pozwanego o wiarygodności poczynionych na ich podstawie ustaleń.

Zatem, przedstawione i omówione powyżej dowody w żaden sposób nie potwierdzają faktu długotrwałego zamieszkiwania i wykonywania przez ubezpieczoną pracy na terenie W..

Jak wynika z przedstawionej oceny Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczona nie udowodniła, że faktycznie wykonywała pracę na rzecz b. pracodawcy; zatem z uwagi na brak elementu transgranicznego pozwalającego na stosowanie prawa unijnego słusznie organ rentowy ocenił sytuację prawną ubezpieczonej U. B..

Godzi się również wskazać, iż wnioskodawczyni nie uzyskała również dokumentu, który potwierdzałby, że wobec danej osoby zastosowanie mają przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych innego państwa, niż państwo wykonywania działalności gospodarczej.

Dokumentem tym był formularz E101, który wraz z wejściem w życie rozporządzenia nr 883/2004 został zastąpiony przez formularz A-1. Dokument ten, na podstawie art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009, jest wydawany na wniosek pracodawcy lub osoby prowadzącej działalność gospodarczą na własny rachunek przez właściwe jednostki danego państwa. Zgodnie z art. 5 rozporządzenia nr 987/2009, dokumenty wydane przez instytucje ubezpieczeniowe dla celów stosowania przepisów Tytułu II rozporządzenia nr 883/2004 są akceptowane przez instytucje pozostałych państw członkowskich tak długo, jak długo nie zostaną wycofane lub uznane za nieważne przez państwo członkowskie, w którym zostały wydane. W przypadku wątpliwości inna instytucja ubezpieczeniowa może zwrócić się do instytucji, która wydała dany dokument, z wnioskiem o ponowne zbadanie zasadności jego poświadczenia. Jeżeli zostanie stwierdzone, że został wydany nieprawidłowo, powinien zostać wycofany.

Gdyby więc U. B. uzyskała w A. dokument A-1, jego treścią byłby związany nie tylko Zakład Ubezpieczeń Społecznych, ale także polski Sąd w niniejszej sprawie. Nie ulega jednak wątpliwości, że wnioskodawczyni nie uzyskała takiego dokumentu.

Należy przywołać wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2014 r. w sprawie I UK 275/13, wskazujący, że stosownie do art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 nie jest możliwe poddanie stosunku ubezpieczenia społecznego wynikającego z umowy o pracę prawu wybranemu przez strony. W sprawach dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego stosunek prawny, na podstawie którego powstaje tytuł ubezpieczenia społecznego i stosunek ubezpieczenia społecznego, to dwie niezależne więzi prawne, które mogą podlegać prawu różnych państw członkowskich, przy czym stosownie do generalnej reguły wspólnotowej koordynacji ubezpieczeń społecznych, stosunek ubezpieczenia społecznego podlega prawu miejsca wykonywania pracy (lex loci laboris). Temu prawu - stosownie do zasady koordynacji, która jest przeciwieństwem harmonizacji (ujednoczenia) systemów krajowych przez wprowadzenie unijnych pojęć lub

instytucji - przyporządkowane jest zakwalifikowanie pracownika, jako zatrudnionego w rozumieniu rozporządzenia podstawowego.

Tym samym w okresie wykonywania pracy w P. nie mają w stosunku do ubezpieczone zastosowania polskie przepisy dotyczące zabezpieczenia społecznego i powinna ona, zgodnie z generalną zasadą z art. 11 ust. 3a rozporządzenia nr 883/2004, podlegać przepisom prawnym w państwie wykonywania pracy – zatem w P..

Z powyżej wskazanych względów, uznając odwołania ubezpieczonej za nieuzasadnione, Sąd Okręgowy w sentencji wyroku na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami, oddalił odwołanie wnioskodawczynie U. B. jako niezasadne.

SSO Bożenna Zalewska